HANA KLABANOVÁ

Hana Klabanová vystudovala historii a němčinu na Univerzitě Karlově. Přesně toto propojení se hodilo při práci pro Česká centra. Od roku 1998 byla Hana Klabanová ředitelkou pobočky ve Vídni, kde iniciovala setkání bohemistů z celého Rakouska. později vedla České centrum v Drážďanech a v Düsseldorfu.

České centrum ve Vídni je jen pár kroků od hlavních pamětihodností. Jaké výhody má právě toto umístění?

Tato pobočka funguje od roku 1995 v Herrengasse 17. Vstup je přímo z ulice, což se velmi dobře hodilo, protože pokud by bylo České centrum například na ambasádě, pak by museli návštěvníci procházet bezpečnostní kontrolou. Dávali jsme do výlohy Českého centra propagační materiály nejen na naše kulturní akce, ale také na zajímavé turistické destinace po celém Česku. V 90. letech ještě nebyl naplno rozvinutý internet, takže mnoho informací o kultuře i o cestovním ruchu ještě nešlo získat jinak než se prostě napřímo zeptat. Prostory Českého centra sice nejsou velké, ale dobře se v nich kombinuje propagace cestovního ruchu a kultury. Přímo od vstupní části, kde jsou propagační materiály, vidíte do galerie.

Naše země je s Vídní propojena nejen kulturně, ale také historicky. Co byly na konci 90. let hlavní programové průsečíky?

Stále se ještě řešila témata z minulosti, ovšem otevírala se i nová, která přímo souvisela s Rakouskem. Často jsme spolupracovali s tehdejším velvyslancem Jiřím Grušou, kterého rakouské publikum znalo také jako úspěšného spisovatele. Vyjadřoval se do médií například k Benešovým dekretům nebo k výstavbě Temelína. A podobně to bylo i s Karlem Schwarzenbergem. Zvali jsme do Vídně české spisovatele, kteří publikovali knihy o česko-německo-židovské historii. Další velmi aktuální téma byl náš vstup do Evropské unie. Organizovali jsme sérii prezentací ve Vídni, ale také v dalších městech po celém Rakousku. Do ČC přijel například Patrik Ouředník. Četl úryvky z mezinárodně oceňované knihy Europeana.

Věnovala jste se také aktivitám pro rakouské bohemisty. O co šlo?

Věděla jsem, že je v Rakousku dlouhodobý zájem o výuku češtiny. Jenže úroveň vyučování byla velmi různá. Někteří lidé učili prostě proto, že byli například z česko-rakouské rodiny, ale neměli pedagogický základ. Navrhla jsem, ať se všichni setkají na konferenci ve Vídni, aby mohli sdílet své zkušenosti a metodiku, jak vyučovat češtinu. Bohemisté byli velice vděční, že se někdo zajímá o jejich práci a oceňuje, čemu se věnují.

Od roku 2005 jste vedla pobočku Českých center v Drážďanech. Co nejvíc zajímalo tamní publikum?

Měli jsme výstavní prostory v Neustadtu. Je to čtvrť nedaleko historického centra, kde bydlí spousta mladých lidí, kteří se zajímají o současné umění. Od roku 1990 se v Česku uděluje Cena Jindřicha Chalupeckého pro umělce do 35 let. Podařilo se nám spolu s kurátorem Danem Mertou zorganizovat výstavu laureátů, kteří získali tuto prestižní cenu do roku 2006. Na vernisáž do Českého centra v Drážďanech přijeli skoro všichni ocenění. Zaměřovali jsme se také

na propagaci české literatury. Jaroslav Rudiš, Radka Denemarková nebo Tomáš Kafka u nás četli úryvky z knih, které vyšly v Německu.

Jaké další žánry byly součástí vašeho programu?
Němci mají velmi rádi autentickou interpretaci barokní hudby. Takže se ani nedivím, že český barokní orchestr Collegium 1704 měl okamžitě velký úspěch. Zorganizovali jsme jeden koncert v Praze a druhý v Drážďanech. Ihned dostali nabídky na další vystoupení po celém Německu. Na této akci jsme spolupracovali se zástupci českoněmecké Nadace Brücke/Most, kteří se podíleli také na našem hlavním programovém počinu – třítýdenní festival Dny české kultury. Velký zájem byl také o výstavu automobilů značky Tatra v Technickém muzeu v Drážďanech. Na vernisáž dorazili majitelé Tatrovek ze všech koutů Německa. A čestným hostem byl cestovatel Miroslav Zikmund.

Po pěti letech se ale pobočka Českého centra uzavřela. Proč?
Chyběly finance na provoz a naše ambasáda chtěla, aby se podpořila kultura a diplomatické vazby v jiné části Německa. Konkrétně v severním Porýní, které je hodně průmyslové. V říjnu 2010 jsme otevřeli Český dům v Düsseldorfu, kde kromě našeho týmu byli také zástupci Czech Tourism a Czech Investu. Tentokrát jsme neměli výstavní prostory, a proto se většina našich aktivit konala v kulturních institucích, kam místní chodili. Znovu jsme měli úspěch s výstavou o Tatrovce, také se nám povedlo navázat spolupráci s historiky a bohemisty.

Jak vnímáte současné působení Českých center ve světě?
Jsem stále přesvědčená, že tato organizace má smysl, protože je důležité připomínat nejen naši kulturu, ale také turismus a ekonomiku. Ač je svět mnohem víc propojený než před třiceti lety, kdy Česká centra významně rozšířila svou síť, tak si myslím, že stále hrají nezastupitelnou roli. Určitě bych byla pro expanzi například do Jižní Ameriky nebo Asie. Je mi jasné, že nemohou být pobočky všude po světě, ale určitě by bylo vhodné spojit síly a zřídit víc takových Českých domů jako byl ten v Düsseldorfu, kde se propagovala souběžně kultura a také turismus i byznys.

Co byste vzkázala k výročí?
Přála bych Českým centrům dlouhodobou finanční stabilitu. Celé roky se řešilo, že nebylo jisté, jaký bude rozpočet na příští rok, natož na následujících několik let. Když jsem byla ve Vídni, tak mi kolegové z ostatních kulturních institutů říkali, že tuto stabilitu mají zajištěnou. Díky tomu mohli plánovat výstavy a dalších kulturní akce s dostatečným předstihem. Kromě toho jde také o to, aby v takových organizacích pracovali osvědčení lidé, kteří mají dlouhodobé smlouvy. Například v Goethe-Institutu mají takové pravidlo, že když se někdo ze zaměstnanců osvědčí, pak má garantovanou práci i v dalších pobočkách.